

симъ.“ И Павелъ: „ѡ чесѡмъ во помѡлимъ сѡ, ꙗкоже подобѣтъ не вѣмъ.“ Хрїстіанино, ты искашь отъ Бога дѣца, нъ негли тѣще вѣдѣтъ за тебе причина повече за плачь, нежели за радость: искашь здравіе, нъ негли съ години ты ти заедно ще сѡ умножатъ и грѣхъовити: искашь богатство, нъ негли то ще вѣде причина на погыбель-та ти: искашь честь, нъ негли, колкото ще сѡ възвисишь, толко по заѣще паднешъ: искашь свѣткы, и привременны добринны, нъ негли въ тѣхъ ще найдешъ и смърть-та на живота си, и мжченіе на дѡшата си; ты не знаешъ що искашь.

И слѣдователно, ако желаніе на човека е толко погрѣшно, и само Божіе хотѣніе е най-здраво, какво дръго има да правишь, та да не подчинишь хотѣніе си на Божіе хотѣніе? Да искашь само онова, което Богъ иска, и да дѡмашъ въ сѣкомъ си молитва: „Боже мой, не както азъ искамъ, но както ты; да вѣде твоѡта воля.“ [Мат. 26, 42.] Слѣзе да сѡ омые въ водыты на рѣката къдна великый Александръ во времето, когато сѡ намираше въ Азіѡ, и бїе сѡ за да привземе царството на цѣлѡхъ Востокъхъ отъ Персїйскїѡ царь Дарїѡ; слѣзе, но щомъ влѣзе въ водыты, една нечѡвна настинка го ѡлови по сичкыты тѣлесны ѡды; дыханіе сѡ спрѣ, и малко остана да мѡ излѣзе дѡшата; и ето отъ часъ на часъ сѡ намираше въ примеждїе на живота си великый Александръ: да повѣхне за часъ онзи цвѣтъ на възрасть-та, на славата, на добродѣтель-та. Филиппъ вѣрнїѡтъ, и прїѡтель, и лѣкаръ сѡ нае, да исцѣри царьтъ, и почнѡ тѡтакси да го глѣда; кога съ благовоны былкы, кога съ топлины, той мѡ помогнѡва, ѡкрѣпѡва го, съживѡва го, и приготвѡваше за третїѡ день да мѡ даде да піе единъ лѣкъ, съ който сѡ надѣе да мѡ възвѣрне съвсемъ здравїето. При това провождасѡ едно писмо написано отъ Парменїѡна, най-вѣрнїѡ междѡ сичкыты Александровы воекодъ, въ което мѡ пише, да сѡ пази отъ Филиппа лѣкаря, и да мѡ сѡ не ѡвѣрѡва на ржцѣтѣ, да сѡ не полика съ бѡренныты мѡ, защото Филиппъ сѡ былъ съгласилъ съ Дарїѡ, Перскїѡ царь, да отрови Александра, и да земе за възнагражденїе на предателството си толко тысящы таланты, и за жена Дарїевата сестра. Александръ прочете писмото, и безъ да яви работата нѣкомѡ, тѡрнѡ го на възглавницата си; третїѡтъ день дойде. лѣкарьтъ Филиппъ, който нѣмаше никакво извѣстіе нити за предателството, нити за писмото, влиза въ царева шатъръ, и носи чашѡ-